

at Fiskeriet i Nar har været særlig heldigt. Der er navnlig den Omstændighed at se hen til, at man nu driver Rødspættefiskeriet i Rattegat paa den Maade, at man gennemløber Vandet for at finde de Steder, hvor Fisken endnu kan staa, og at saadanne Steder, hvor Fiskene staa i større Mængde, derpaa i forholdsvis kort Tid blive fiskede op, fordi alle Fiskerne strømme til ved Underretningen om, at der nu er godt Fiske. Har man nu været heldig med at finde enkelte Steder i Rattegat i Nar, viser der sig et større Udbytte, men derfra at slutte til, at Fiskebestanden i sin Helhed skulde være vokset i Tal, turde vistnok være overilet. Det være nu med Tallet, som det være vil, saa er det sikkert, at Størrelsen af Rødspætter i Rattegat er aftagen meget betydelig i Aarenes Løb. Forstanderen for biologisk Station har godtgjort, hvorledes dette er fremkommet, og hele hans Udvikling af dette Forhold leder, forekommer det mig, med Sikkerhed Tanken hen paa, at man gennem en Fredning kan opnaa bedre Resultater. Det, hvorom det gælder, er at skaffe Rødspætten Lov til at vokse, inden den bliver fanget, saaledes at man derigennem kan komme til, at Rødspætten fanges i en Tilstand, hvor den yder Fiskerne en betydelig større Værdi, end om de tage Fisken i mindre Størrelse. Det er jo nemlig saaledes, at Rødspættens Værdi stiger meget stærkt for hver Tomme, som den vinder i Størrelse. Det er Vejen til overhovedet at opnaa et værdifuldt Rødspættefiskeri i Rattegat, noget, som vi ikke have nu. Det er erkendt fra alle Sider, at man maa søge at indføre en Fredning, hvorefter Fisken kan faa Lov til at vokse til en Størrelse, der virkelig giver den en betydelig Værdi. Nu har man jo stærket den Fredning, som man søger at opnaa ved Forbudet mod Undermaalsfisk, derigennem, at man forbyder Ilandbringelse af Undermaalsfisk. Denne Vædring har vel mødt Belvilje fra mange Sider, men tillige ikke saa lidt Kritik her i Salen, idet man har ment, at en saadan Regel vanstelig lod sig praktisere. Navnlig har man indvendt, at det ikke vil være Fiskerne muligt at sortere Fiskene, medens de opholde sig ude paa Vandet, men at de ville være nødsagede til at bringe Fiskene i Land for at sortere dem der. Som Regel tror jeg ikke, at dette er rigtigt, som Regel maa Fiskerne netop søge at sortere Fiskene, medens de ere ude, idet de nemlig maa bringe Fangsten ud af deres Redskaber for at kunne bruge dem paa ny; Sorteringen sker som Regel ude paa Vandet, og der er for saa vidt intet til Hinder for et Forbud mod Ilandbringelse; men jeg erkender fuldt ud, at der kan foreligge Til-

fælde, hvor Fiskerne maa se at bjærge Redskaberne snarest muligt og blot styre ind til Land med dem i den Tilstand, i hvilken de ere, uden forinden at faa redet Fangsten ud af dem. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem ikke har set tilstrækkelig paa, hvorledes Bestemmelsen er affattet. Den gaar nemlig ud paa, at Undermaalsfisk ikke maa ilandbringes, men skulle, naar de fanges, snarest og saa vidt muligt i levedygtig Tilstand udsættes i Havet. Forpligtelsen til at udsætte Fisk i Havet igen, naar de ikke holde Maal, er altsaa begrænset til, at det kan ske, at altsaa Muligheden for at gøre det overhovedet foreligger, og naar Bestemmelsen skal forstaaes paa sund, fornuftig Maade, er det klart, at Fiskerne maa være berettigede til at ty til Land, saa snart de have nogen Opfordring dertil, uden først at have klaret Redskaberne. Noget andet er, at de ifølge Bestemmelsen skulle klare Redskaberne, naar de komme til Land uden at bringe Fisken op i Land. Men heller ikke i saa Henseende tror jeg, at der er nogen Vanskelighed, og skulde det virkelig vise sig, at denne Bestemmelse lider af Mangler i saa Henseende, er det jo muligt at rette dem og forhandle nærmere derom i Udvalget. Derimod kan man ikke gaa saa vidt — jeg tror, det var det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Wojen), der var inde paa denne Tanke — at man opstiller den Regel, at de paagældende, naar Fisken er død, eller den ikke kan leve, naar den kastes ud i Havet igen, da skulle være berettigede til at bringe den i Land og bruge den selv til Føde, idet man finder det urimeligt, at Fisken skal gaa til Spilde og uden Nytte kastes ud i Havet. En saadan Regel kan man ikke give, for hvis man gør det, gør man i Virkeligheden Forbudet mod Undermaalsfiskens Ilandbringelse illusorisk. Man maa have en Regel, der rammer alle og rammer i samme Grad, saaledes at man kan lægge Haand paa Fisk, der komme i Land og ikke holde Maalet, og saaledes, at den paagældende, som har bragt dem i Land, ikke har nogen Undskyldning for, hvorfor de ere bragte i Land. Den Bestemmelse i den nugældende Fiskerilov, som gaar ud paa, at Fisk, som er undermaals, ikke maa gøres til Genstand for Forhandling, men derimod nok maa bruges af den paagældende selv, har vist sig at være fuldkommen illusorisk. Ifølge den nugældende Bestemmelse er det nemlig ikke forbudt vedkommende selv at bruge saadan Fisk eller at give den bort, og det vil man ikke heller godt kunne forbyde ham, naar man overhovedet vil tillade ham selv at bruge den. Men naar man tillader ham at give den bort,